

страхъ и недомъніе. Христодуль ты пропъди съ челоуѣцы-ты си по горы-ты и завърна ся въ кулж-тж си, благодаренъ, че свърши тойзи походъ благополучно, съднжлъ бѣше да си почива, и начена да приказва какъ поробилъ млозина разбойници, пропъди други-ты и придоби пакъ безопасность-тж наоколо. А Марія и Елена, като прѣдяхъ на хуркы-ты си слушяхъ го съ вниманіе.

Много късно като бѣхъ вече огнев-ти запалени, влазя вжтрѣ нѣкоя Г-жя чернооблѣчена, поблѣдняла и посърнала, държящи за ржжъ момиченце и то чернооблѣчено. Благородный Христодуль, жена-та и дѣщеря му станяхъ на крака за да здрависать тѣзи страннж.

А тя приближи до Христодула и му рече като изливаше съязы. „ Богъ да е съ тебе юначе! Ако и да не съмъ ты видѣла нѣкога, идж да ти попросж прибѣжище.

Азъ съмъ Рада Григорова отъ Гитіонъ, и това момиченце е дѣщеря ми Славка. Негли знаете причина-та на